

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3889/2022
31.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Великинац, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3116/21 од 08.06.2022. године, у седници одржаној 31.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3116/21 од 08.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2432/20 од 27.09.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање обрачунате и исплаћене зараде за период од 01.11.2017. године до 22.12.2020. године исплати износ од 65.386,30 динара са законском затезном каматом на износ од 55.772,67 динара почев од 02.06.2021. године до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на овако утврђене износе на име тужиоца уплати припадајуће доприносе код надлежних фондова за обавезно социјално осигурање у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.762,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, све у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3116/21 од 08.06.2022. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2432/20 од 27.09.2021. године тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.11.2017. до 22.12.2020. године преко износа од 2.239,61 динара као и за исплату затезне камате почев од 22.06.2021. године преко износа од 1.927,69 динара, те захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на износ преко досуђеног износа главнице (1.927,69 динара). Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима парничног

поступка тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 85.762,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 26.108,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 383, 394. и 231. ЗПП, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији тужиоца указује.

Неприхватљиви су наводи из ревизије тужиоца да је у другостепеном поступку погрешно утврђено чињенично стање, а ово из разлога јер је другостепени суд преиначио првостепену одлуку на основу утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку, а ревизијом се не може оспоравати утврђено чињенично стање.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду од 01.01.2017. године до 22.12.2020. године био запослен код тужене на пословима ... .. Анеском уговора о раду од 11.05.2015. године тужиоцу је утврђен коефицијент 3,00. Дана 11.09.2013. године истакнут је на огласној табли колективни уговор код туженог под деловодним бројем ... у коме је у члану 3. уговорено да у случајевима када одређена питања из области рада и радних односа, односно права, обавезе и одговорности запослених нису утврђене овим колективним уговором, примењиваће се непосредно општи колективни уговор, односно Посебан колективни уговор за јавна комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада, односно закон и други општи акти утврђени статутом послодавца. Одредбом члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за јавна комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада од 26.04.2013. године, уговорено је да се цена рада за најједноставнији рад утврђује месечно и износи 50% од просечне зараде по запосленом у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике. Ставом 3. истог члана уговорено је да је изузетно, када послодавац услед неостварених планираних средстава, није у могућности да обезбеди исплату зарада, применом цене рада утврђене планом и програмом предузећа за текућу годину, цена рада за најједноставнији рад утврђује се тако што ће се укупна маса расположивих средстава за исплату зараде за месец за који се врши обрачун, умањена за износ накнаде за топли оброк и регрес, поделити збиром коефицијента за све запослене, о чему послодавац и синдикат закључују споразум.

У спорном периоду, однос основице планиране цене рада за октобар 2014. године и основице цене рада реализоване масе средстава за зараде био је различит. У месецу октобру 2014. године основица за обрачун је износила 20.776,06 динара, а

тужени је примењивао основицу нешто нижу, тј. 20.733,03 динара. У току поступка обављено је вештачење од стране вештака економско-финансијске струке, при чему је вештак налаз урадио у две варијанте (прва варијанта, разлика у исплати чини износ од 55.772,67 динара) док друга варијанта чини разлику у исплати од 20.776,06 динара. Прва варијанта је рађена обзиром на утврђену висину расположивих а неутрошених средстава. Полазећи од претпоставке да неутрошена средства једнако припадају свим запосленима. Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и износ определио према првој варијанти налаза и мишљења вештака.

Другостепени суд није прихватио овакво становиште првостепеног суда у погледу висине износа који треба исплатити тужиоцу. Ово из разлога што иако постоји неутрошени део средстава планираних за зараду запослених, то не значи да је обавеза послодавца да исплати сва планирана средства јер се планирање врши према броју запослених у години која претходи години за коју се средства планирају, а законско ограничење у исплатама зараде се односио на сваког запосленог појединачно, а не на укупну масу средстава за зараду запослених (поред чињенице да се према колективном уговору који су били на снази) у спорном периоду висина основице одређивала месечно у односу на планирану масу средстава. Зарада запослених у јавном сектору била је лимитирана сходно Закону о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, број 116/14) и Закона о изменама тог закона („Службени гласник РС“, број 95/18) (чл. 2. и 5), па како би прихватањем прве варијанте, тужиоцу било исплаћено више него што је дозвољавао напред цитирани Закон, то се прва варијанта налаза вештака није могла прихватити као оправдана. Стога је преиначио првостепену пресуду у погледу висине досуђених износа и првостепену пресуду потврдио сходно утврђеним износима по другој варијанти, док је у преосталом делу тужбени захтев одбио као неоснован.

По оцени Врховног суда, правилно је поступио другостепени суд када је преиначио првостепену одлуку. Разлика зараде према другој варијанти налаза и обрачуна представља разлику између пуне и исплаћене нето зараде применом цене рада спрам планиране масе средстава програма пословања туженог за октобар 2014. године, а на дан ступања на снагу Закона по привременом одређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава. Досуђивање већег износа преко утврђеног директно би кршило императивне одредбе напред цитираног Закона. Досуђени износ имплицира и право тужиоца на уплату доприноса на тај досуђени износ, па је и одлука везано за уплату висине доприноса опредељена правилно сходно досуђеном износу од стране другостепеног суда.

Ни остали наводима из ревизије тужиоца не доводе у питање правилност побијане другостепене одлуке. Ово из разлога што је другостепени суд дао потпуно јасне и прихватљиве разлоге, при чему се позвао и на законске одредбе, а разлоге које је у том делу дао другостепени суд у свему прихвата и Врховни суд.

Имајући у виду напред изнето на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић